

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

05 | leto 33 | oktober 2019 |

Misijonska nedelja 20. oktober 2019

**Krščeni in
poslani**

**Skupno praznovanje
v župniji Murska Sobota ob 15. uri**

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

vsak mesec oktober ima misijonski značaj saj se v tem mesecu obhaja misijonska nedelja. Letošnji oktober pa je poseben, ker ga je papež Frančišek razglasil za izredni misijonski mesec. Prvi razlog razglasa je spomin na stoletnico objave apostolskega pisma Maximum illud, s katerim je papež Benedikt XV. 30. novembra 1919 dal nov zagon misijonski gorečnosti za oznanjevanje evangelija po celem svetu. Drugi in za nas še bolj pomemben pa je, da želi papež Frančišek ponovno spodbuditi misijonsko zavest, ki se zdi, da v mnogih narodih, ki so bili nekoč izrazito misijonsko usmerjeni, danes ta nekdANJI misijonski polet nima več takratne moči in zavesti. Z namenom, da bi prisluhnili papeževi misli, objavljamo poslanico ob izrednem misijonskem mesecu v celoti. Misel, ki jo papež zelo poudarja je, da je vsak krščen poslan v svet. Vsi krščeni smo na poseben način poslani, da skupaj misijonarimo in skrbimo za širjenje evangelija. Naše poslanstvo je v moči svetega krsta misijonsko in izžareva Božjo ljubezen do slehernega človeka in ne gleda ozko na različne kulture, barvo kože ali vere, temveč kot odsev Božje ljubezni vse presega. Papež opozarja na nevarnosti

sekularizacije in brezbriznosti, ki ne dovolita, da bi se medsebojna ljubezen resnično razmahnila. Živeti bi morali iz prepričanja, da brez našega osebnega sodelovanja bo poslanstvo zaupano vsej Cerkvi in vsakemu posamezniku v njej okrnjeno.

Lahko bi iskali razloge za tako stanje. Eden važnejših med njimi pa je, da mnogi dobivajo občutek, da danes številne misijonske države niso več misijonske in da se je pri mnogih krščanstvo že ukoreninilo in že raste v močno drevo, ki je sposobno deliti svoje sadove z drugimi. Na žalost pa ob takem razmišljanju zanemarjamo svojo notranjo rast, gledamo samo nase in postajamo iz dneva v dan bolj podobni misijonskim deželam.

Pred dobrim mesecem je papež Frančišek obiskal kar nekaj afriških dežel. Med njimi sta bila Madagaskar in Mozambik. V tej številki objavljamo pisma salezijanke s. Zvonke Mikec in lazarista Roka Gajška, ki opisujeta, kaj je papežev obisk pomenil vernikom in misijonarjem, ki tam živijo in delujejo. Za vse misijonarje je bil ta obisk močna potrditev in opora pri delu, ki ga opravljajo. Posebnega pomena pa je obisk pri misijonarju Pedru Opeki. Z njim je počastil

njega in posredno vse slovenske misijonarje in misijonarke, ki si neutrudno prizadevajo za rast Božjega kraljestva na Madagaskarju že več kot petdeset let. O vtisih tega praznovanja in še o drugih stvareh bo svoja doživetja podal tudi novomeški škof Andrej Glavan, ki se je lani decembra udeležil slavlja ob petdesetletnici prihoda slovenskih misijonarjev na Madagaskar. V Sloveniji in drugod po svetu smo lahko papežev obisk Akamasoe spremljali po televiziji ali internetu. Posredno smo bili tudi mi deležni veselja malgaških ljudi, ki so bili v preteklosti deležni darov mnogih posameznikov, ki skrito podpirajo misijonarje in njihovo delo. Prav gotovo so tudi zelo pomembni vsi tisti, ki s svojo molitvijo skrbijo za duhovno podporo. Lahko smo videli na obrazih otrok radost in veselje ob obisku tako pomembnega gosta, ki jih je s svojim nagovorom spodbujal naj nadaljujejo po tej poti.

Pri nas smo slovesno začeli izredni misijonski mesec v soboto, 28. septembra, na Svetih Višarjah. Bog daj, da bi ob tej lepi priložnosti poživili in okrepili misijonsko zavest.

Želim vam prijetno branje.

Solidarnost kot temeljna evropska vrednota

PIŠE MATIJA NARED

Med govorniki 40. srečanja Prijateljstva med narodi, ki je potekalo avgusta v Riminiju, je bil tudi nadškof mons. Paul Richard Gallagher, vatikanski tajnik za odnose z državami. V svojem govoru, v katerem je poudaril, da mora biti solidarnost v samem srcu evropskih prizadevanj, je sicer na kratko, vendar v bistvenih točkah spomnil navzoče, na čem je zgrajena Evropska unija, kaj mora spoštovati, če hoče ostati zvesta sama sebi, in da samo priznavanje pravic brez odnosa do dolžnosti, ki se dotikajo pravic drugih, ne more slediti svojim osnovnim temeljem.

Med drugim je poudaril, da politika, ki je povezana z vprašanjem migracij v Evropi, podžiga ideološke konflikte, ti pa problema ne rešujejo. Da se tako zapleten in občutljiv problem lahko rešuje samo z jasno politično vizijo na vseh ravneh. Ta vizija pa je tudi v najtesnejši povezavi s kulturnim ozadjem, s kulturno perspektivo, ki nam šele omogoča, da lahko podrobno spoznamo težave. Govornik je obenem opozoril na katoliški družbeni načeli solidarnosti in neodtujljivega človekovega dostojanstva ter na to, da je treba »pojmovanje pravic« usklajevati tudi z ustreznimi dolžnostmi. »Zdi se, da pojem prava ni več povezan z enako bistvenim in dopolnjujočim konceptom dolžnosti, tako da na koncu priznamo pravice posameznika, ne da bi pri tem upoštevali, da je vsak človek povezan s socialnim okoljem, v katerem so njegove pravice in dolžnosti povezane s pravicami drugih in tudi s skupnim dobrim cele družbe,« je s povzemanjem papeževga govora v Evropskem parlamentu 2014 pojasnil nadškof. Dolžnost solidarnosti je nepogrešljivo temeljno načelo za doseganje osnovnih stebrov evropskega projekta združevanja, ki so obramba svobode, spodbujanje pravičnosti in vzpostavitev miru. Solidarnost s tem v zvezi sloni na objektivnosti skupne človeške narave same, ne pa na sočutju ali antipatiji do drugega. »Prav ta značilnost objektivnosti in razumnosti človeške narave povezuje

Nadškof Paul Richard Gallagher

med seboj tudi dolžnosti in pravice. Ker objektivna dolžnost solidarnosti z drugimi ustreza tisti vrsti pravic, ki so objektivne, kot je objektivna vsaka človeška oseba,« je poudaril. »Če objektivnosti ni, izgubi tak sistem pravic svojo smiselnost. To se dogaja v zadnjih petdesetih letih, ko se je razlaga nekaterih pravic postopoma spreminjala, tako da je vključevala množico novih pravic.« Proces »relativizacije pravic«, če povzamemo, je tesno povezan s postopno napredujočim izključevanjem religije iz evropskega družbenega življenja, kar je povzročilo nezdravo sekularizacijo, ki ponuja posamezniku nedoločeno obliko obstoja. V nadaljevanju se je nadškof naslonil na misli Janeza Pavla II., da se v zvezi s tem poraja občutek osamljenosti, povečujejo se delitve in konflikti. Posledično se pojavljajo krize v družinah in slabitev samega koncepta družine, krepijo se etnični konflikti, rasizem,

medverske napetosti, sebičnost, ki posameznike in skupine zapira vase, naraščajoče splošno pomanjkanje skrbi za etiko in obsesivna skrb za osebne interese in privilegije. »Oslabitev občutka dolžnosti in postopna subjektivizacija pravic sta zato oslabila srce evropskega projekta,« je še ugotovil nadškof Gallagher in dodal, da »evropski projekt izhaja ravno iz ideje oživljanja skupnosti ljudi, ki se strinjajo, da jih zavezujejo medsebojne dolžnosti.«

V nadaljevanju je nadškof omenil nekatere probleme, s katerimi se srečujejo evropske države ob trku z migrantskimi vprašanji. V zvezi s tem je poudaril, da je njihova najočitnejša dolžnost človeška solidarnost s človekom, ki je v stiski, ki trpi in je pogosto v nevarnosti. Ravno tako je dolžnost držav tudi, da ponudijo migrantom priložnosti za vključevanje, saj kulturna integracija lahko migrante osvobodi »dinamike, zaradi katere so pobegnili iz svojih domov in ki se pogosto znova pojavlja v deželah, kamor so namenjeni, ker ostanejo znotraj svojih narodnih skupnosti«. Seveda pa je država dolžna zagotoviti varnost tudi svojim državljanom.

Nadškof je tudi nasploh zagovarjal odprtost. V ozadju evropskih temeljev je konec koncev človek, obdarjen s transcendentnim dostojanstvom. Za konec podajmo še nadškofov odgovor na vprašanje, kako, na kakšen način lahko Cerkev sledi evropski ideji: Najprej je poudaril, da v Cerkvi nacionalistično stališče ne obstaja, čeprav Cerkev ceni patriotizem, ljubezen do domovine, do zemlje, kulture in tudi ljubezen do naroda. Vendar pa je v katoliški veri temeljno stališče odprtost do drugih, kajti gotovo je več takega, kar nam je skupno, kot takega, kar nas razdvaja.

Če v našem srcu ni bolečine ...

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Mesec oktober je vsako leto znova misijonsko zaznamovan, tako z molitvijo kot Svetovnim misijonskim dnevom, letošnji pa na papežovo željo še na poseben način. Morda z njim ne gre toliko za naš pogled na misijone in pomoč tretjemu svetu kot bolj za poglobitev odgovornosti sleherne krajevne Cerkve do vesoljne. Škofje so prvi nosilci te naloge, zato smo toliko bolj veseli in hvaležni, da nam bo tokrat v tej rubriki spregovoril eden izmed njih, msgr. Andrej Glavan.

Novomeška škofija je letos še posebej, z njo pa tudi celotna Cerkev na Slovenskem, zaznamovana z Ignacijem Knobleharjem, slovenskim »Markom Polom«; kaj nam spomin na takšno osebnost lahko pomeni za danes?

Med dogodki, ki bodo v letošnjem oktobru zaznamovali življenje Cerkve, bo zlasti izredni misijonski mesec. Ta naj bi nam vsem pomagal poživiti misijonski značaj Cerkve. Zato je papež za poslanico ob letošnjem svetovnem misijonskem dnevu izbral geslo »Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev, poslana v svet«.

Danes sicer mlade Cerkve v misijonskih deželah že v veliki meri same prevzemajo odgovornost. To se kaže v vedno večjem številu domačih škofov in duhovnikov. A potrebovale bodo še dolgo časa elan, navdušenje in materialno podporo misijonarjev iz »starih« krščanskih Cerkva, kljub temu, da število duhovnikov v njih naglo pada. To sem spoznal na Madagaskarju.

Slovenci smo na svoje misijonarje lahko izredno ponosni. To so možje, ki so ponesli med te revne narode najbolj pristno ljubezen. Vesoljna Cerkev danes, še posebej pod vodstvom papeža Frančiška, sprejema svojo usmeritev za obrobne, revne, nepismene, izkoriščane.

200-letnica rojstva velikega misijonarja, našega »Marka Pola«, kot pravite, je priložnost, ne le da se spomnimo njegovega herojskega dela in tudi drugih misijonarjev, ki so šli za njim, ampak da poživimo svojo misijonsko zavest in gorečnost ne le za misijone »ad gentes«, ampak

gorečnost za oznanjevanje in pravo pričevanje tudi doma. Ob Slomškovi nedelji sem se spomnil na njegov rek: »Kdor hoče druge vneti, mora sam goreti.«

Naša škofija ima veliko slavnih misijonarjev, od škofov Baraga, Vrtina, Starihe, do apostolskega vikarja Knobleharja, ki ga lahko imenujemo za začetnika krščanske civilizacije ob Belem Nilu. Njegovo ime je bilo zelo spoštovano v Egiptu, Sudanu, Evropi in Ameriki. Sudanski črnici so ga zaradi izrednih sposobnosti in modrosti imenovali Abuna Soliman, kar pomeni Naš oče Salomon.

Pred nedavnim ste skupaj še z drugimi duhovniki obiskali Madagaskar; vas je ta pastoralni obisk nagovoril, morda spremenil vašo sliko o misijonih, navdušil?

Ob 50-letnici slovenskega misijona sta me misijonar Tone Kerin in ravnatelj Misijonskega središča Matjaž Križnar nagovorila za obisk pri slovenskih misijonarjih na Madagaskarju.

V zadnjih 50 -ih letih se je tam zvrstilo okrog 50 misijonarjev: duhovnikov, redovnic in laikov. Pastoralni obisk me je zelo nagovoril. To je bil moj prvi stik s pravim misijonom. Po eni strani so me pretresle skromne življenjske razmere, po drugi strani pa presenetilo navdušeno vsestransko delo naših misijonarjev in preprosta, a iskrena vera med Malgaši. Ko omenjam skromne razmere, mislim na higieno, na skromnost v prehrani, na izredno skromna bivališča, težko delo na riževih poljih, na izredno slabe ceste.

Ko sem gledal film o obisku papeža Frančiška, sem podoživljal vtise s svojega obiska oziroma naše slovenske delegacije v Akamasoi. Iste športne dvorane, enako polne mladih, izredno živahno petje, izreden sprejem, le obleke otrok niso bile tako pestre, praznične in čiste kot ob papeževem obisku.

Letos obhajamo poseben misijonski mesec oktober, ki nas vse po zakramentu krsta pošilja v življenje in svet. Kaj se vam pri tem zdi še posebej pomembno za našo Cerkev tukaj in sedaj?

Kot sem dejal že v uvodu, naj bi izredni misijonski mesec poživil misijonsko zavest in delo za zunanje misijone, pa tudi gorečnost doma. Vsi krščeni in birmani smo tudi poslani. »Ljubezen, ki jo okušamo v zakramentih in bratski ljubezni, nas priganja, da gremo do skrajnih mej sveta.« Misijonska nedelja in »misijonski mesec« naj bi bila za nas mogočna spodbuda, da kar govorimo, tudi zaživimo.

Vas je kdaj kot ordinarija »strah«, glede na pomanjkanje duhovnikov, da se bo pri vas zgasil kateri izmed njih z željo po odhodu v misijone?

Evangeljska logika, težko umljiva, vendar veljavna je, dajte in se vam bo dalo. Ob pomanjkanju, ki ga že čutimo in bo še bolj pereče v prihodnje, bo vsak ordinarij s težkim srcem dal dovoljenje za odhod v misijone. Po drugi strani pa je vsak škof ponosen, če ima duhovnike, ki so pripravljeni zapustiti slovensko okolje in se podati v negotovost misijonskih dežel, kjer vladata revščina in tudi velika negotovost. Marsikje so ogrožena že življenja misijonarjev. Prepričan pa sem, da so misijonarji velik blagoslov za domačo slovensko Cerkev in veliko pričevanje za naše vernike.

V preteklosti smo imeli že misijonske simpozije, enkrat kongres, letos spet simpozij; kaj vidite v takšnih prireditvah, so dovolj ali bi bilo potrebno še kaj narediti za načrtno gojenje misijonske misli v naši krajevni Cerkvi?

V Sloveniji je bila doslej misijonska zavest zelo živa. To se je kazalo v številnih laičskih misijonskih poklicih ter v zelo rodovitnih odzivih pri misijonskih nabirkah. Te so na misijonsko nedeljo v skoraj vseh župnijah največje nabirke v letu. Prav tako je razmeroma zelo obilna tudi trikraljevska misijonska akcija, ki dokazuje, da so ljudje za konkretne dobrodelne akcije v misijonih zelo radodarni. Škoda, da je revija Misijonska obzorja, ki seznanja vernike o tem, koliko dobrega naredijo z zbranimi sredstvi, tako malo razširjena, da bi bili verniki seznanjeni.

V Knobleharjevem letu je naša škofija odboru za obhajanje tega leta takoj ponudila pomoč z organizacijo simpozija o delu dr. Ignacija Knobleharja. Simpozij je bil 4. julija v Baragovem zavodu v Novem mestu. Na njem so sodelovali: dr. Stane Granda, dr. Marko Frelih, kustos etnografske Knobleharjeve razstave v stiškem muzeju zgodovine Cerkve, dr. Ivanka Tadina ŠSFKK, ki se je veliko ukvarjala z raziskovanjem Knobleharjeve misijonske dejavnosti in tudi doktorirala s tega področja, ter zgodovinar dr. Bogdan Kolar. Simpozij, čeprav je bil že v počitniškem času, je bil

kar dobro obiskan. Naslednji dan, je bilo še slovesno somaševanje, ki ga je vodil beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar, škocjanski rojak. Po maši je bila akademija. Zelo odmeven je bil govor o pomenu Knobleharjevega misijonskega delovanja, ki ga je imel dr. Blaž Jezeršek.

Za načrtno gojenje misijonske misli v naših krajevnih Cerkvah imajo velik pomen tudi obiski in pričevanja naših misijonarjev, ko prihajajo na obisk. Misijonski referenti bi lahko bolj načrtno usklajevali te obiske po naših župnijah. Misijonski simpoziji lahko veliko prispevajo k poglobljanju misijonske zavesti.

Misijonska literatura, še posebej Misijonska obzorja, gotovo vršijo svoje poslanstvo. Na Teološki fakulteti pa posebnega predmeta, misiologije, nimamo več in tudi misijonskih skupin je manj, kot jih je bilo; se vam zdi, da obstaja nevarnost, da se bo misijonsko delo osredotočilo predvsem na materialno pomoč in zanemarilo miselno in duhovno razsežnost?

Tudi razne knjige, kot so življenjepisi znanih misijonarjev, lahko prispevajo k popularnosti misijonske dejavnosti. Pri tem mislim na knjige o sv. Materi Tereziji, o sv. Damjanu de Vestru, Baragove življenjepise. Tudi letošnje šmarnice prof. Berte Golob o Ignaciju Knobleharju so mnogim odkrile tega misijonskega velika. Mi smo na Teološki fakulteti še imeli misiologijo. Morda je ukinitve

predmeta povezana z dejstvom, da je prišlo do neke vrste relativizacije misijonske dejavnosti v nekaterih teoloških krogih, češ da je misijonsko delo že na meji prozelitizma.

Bi nam lahko zaupali, od kod črpate moč za misijonsko razsežnost vašega človeškega, duhovniškega in škofovskega poklica?

Vsak kristjan, toliko bolj vsak duhovnik in škof mora to imeti v svojem srcu. Pastoralna ali apostolska ljubezen je neločljivi del našega poslanstva, ki izhaja iz krsta, birme in še iz duhovništva. Če v našem srcu ni bolečine, ker mnogi naši sorodniki, prijatelji ali pa drugoverci še niso kristjani, potem je z našim krščanstvom nekaj narobe. A v večini je to vsaj nekoliko navzoče, zato duhovniki še vedno organizirajo in duhovno pripravljajo različne oblike misijonov po župnijah.

Sam nikoli nisem čutil v sebi misijonskega poklica. Slutim, da bi imel velike težave z zdravjem, počutjem in z drugačno prehrano. Hvala Bogu, da v nekatere duhovnike in redovnike Bog položi ta misijonski klic in tudi milostno pomoč, da vse neprijetnosti premagajo. Vsi, prav vsi pa vedno lahko molimo, da Bog nudi svojo roko vsem, ki jih kliče v prve vrste, da delajo in se trudijo, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja polne resnice. Kristus je pot, resnica, ki vodita v polnost življenja, po katerem hrepeni in ga sluti vsako človeško srce.

1983-3-4 ... IV. – **Knoblehar** (80)

LETA 1973 PIŠE FRANC SODJA CM

Ko je prišel Baraga v domovino iz La Pointa, da si dobi sredstev in sodelavcev za svoj misijon, ga je v Novem mestu poslušal osemnajstletni Knoblehar. Luč se ob luči prižiga. Tedaj je začel rasti misijonski ideal v nadarjenem fantu. Da je imel »misijonsko karizmo«, kot danes rečemo, dokazuje to, kako je preko mnogih težav prišel v zavod Propagande v Rimu in potem z o. Rylom, Poljakom, odšel v Sudan ustanavljat srednjeafriško misijonsko pokrajino. Misijoni so že bili v Afriki, a le na obali, ne pa v sredini. In želja Rima je bila: prodreti prav tja. O. Ryllo je že prvo leto umrl. Za vikarja je bil imenovan Ignacij Knoblehar, tudi Dolenec kot Baraga. Rojen je bil za Barago, leta 1819, umrl pa je pred njim, star komaj 38 let. Ameriški misijon je bil trd, a podnebje zdravo. Sudanski misijon pa je pokopal celo vrsto misijonarjev.

Leta 1848 so po težavni poti po Nilu ali ob Nilu prišli v Kartum. Knoblehar ob tragični smrti o. Rylla zbere vse moči, da utrdi misijon. Abuna Soliman, knez miru, tako so ga imenovali. Potuje kot Baraga v domovino, ker potrebuje sredstev in misijonarjev. Ni sodelovala samo Slovenija, sodelovala je vsa Avstrija, posebno Tirolci. »Marijino društvo« je bilo zaledje Knobleharjevega misijona. Leta 1851 se Knoblehar vrne v Kartum s petimi slovenskimi duhovniki; vsi iz ljubljanske škofije. Imena so: Martin Dovjak, Ivan Kocjančič, Matija Milharčič, Oton Trabant, Jernej Možgan. Tudi drugod je nabral duhovnikov, v desetih letih jih je prišlo 36, osem se jih je vrnilo, ker niso vzdržali podnebja, 28 jih je umrlo. Ko gre Knoblehar drugič v Evropo, 13. aprila 1858 v Neaplju umrje. Je to

tista nesrečna okolnost, da še nismo pričeli s postopkom za beatifikacijo?

Skrajni čas bi bil! Morda je za to poklican Slovenik v Rimu?!

Danes govorimo kot o neki novosti o laiških misijonarjih. Knoblehar jih je imel celo vrsto, med njimi idealiste, nekatere tudi bolj pustolovce. Med mnogimi so tale slovenska imena: Bališ, Pajer, Klančič, Knavs, Kobilica, Kramar, Mikuž, Pavlin.

Knobleharjev naslednik Kirchner je poklical na pomoč frančiškane. Kajti od Knobleharjevih misijonarjev jih je ostalo le pet živih. Tudi ti niso uspeli. Prav tako ni rodilo uspeha podjetje, ki

Daniele Comboni, 1873

Dr. Ignacij Knoblehar

ga je začel Luka Jeran, da bi namreč v Evropi vzgojili zamorske dečke v bodoče misijonarje. Znani so »Janez Kranjski«, »Janez Ljubljanski«. Vsi po vrsti so pomrli, ker niso prenesli evropskega podnebja. Tedaj nastopi kot provikar Comboni. Tudi njemu jih je v 25 letih od 80 misijonarjev pomrlo 40, med njimi tudi on sam. A prav Comboni nam odpira novo poglavje slovenske misijonske zgodovine. »Historia docet ...« Naša misijonska zgodovina uči, kako more tudi mali katoliški narod napraviti velike reči v misijonskem svetu, če se preda Kristusovemu vodstvu.

Mirno sobivanje

DRAGO KARL OCVRK

V burni zgodovini med evropskim in islamskim svetom so bila evropska ljudstva skoraj tisoč let v defenzivi. Na Iberijskem polotoku so se saracenskega jarma osvobodili leta 1492, v srednji in vzhodni Evropi pa so muslimani harali vse do leta 1863. Takrat je turška vojska, ki je štela 150.000 vojakov, pred Dunajem zahtevala naj se preda in sprejme islam. Ker so Dunajčani to zavrnil, so Turki mesto oblegali od 14. junija do 12. septembra, ko jih je pregnala krščanska vojska pod vodstvom poljskega kralja Jana III. Sobieskega.

Od Mohamedove smrti leta 632 je minilo le 80 let, ko se je islamski imperij razlegal od reke Inda do Atlantskega oceana vključno z Iberijskim polotokom. Zaradi tega so kristjani vse težje romali ali k sv. Jakobu v Kompostelo ali v Sveto deželo. V 11. stoletju so muslimani svete kraje oskrunili, Carigrad, ki so ga ogrožali muslimanski Seldžuki, pa je papeža prosil za pomoč. Prva odprava na pomoč Bizancu in v bran svetih krajev je krenila leta 1096, nato pa so se vrstile vse do leta 1291, ko so muslimani spet vzpostavili svojo premoč. Takšnih odprav je bilo osem. Takrat so jih imenovali »romanje« ali »potovanja v Jeruzalem«, kasneje pa »križarske vojne«.

Sv. Frančišek in sultan

Eno teh »potovanj v Jeruzalem«, peto po vrsti, je spremljal Frančišek Asiški. Krščanska vojska je osvojila mesto Damiette v delti Nila, sultan Al-Malik al-Kamil pa ga je oblegal. Med premirjem, konec septembra pred 800 leti, se je Frančišek podal v sultanov tabor. Frančiškanski viri niso jasni, ali je šel k sultanu zato, da bi ga sprebrnil, ali zato, da bi pretrpel mučenje za Kristusa. Dejstvo je, da muslimanski viri o tem dogodku ne črhnejo niti besedice. V najboljšem primeru so imeli Frančiška za nekakšnega čudaškega mistika, kakršni so v islamu sufiji. Al-Malik mu je menda prisluhnil, potem pa ga živega in zdravega vrnil v krščanski tabor s sporočilom, da je

pripravljen zamenjati Jeruzalem za Damiette. Iz tega nazadnje ni bilo nič, ker je nerazsodni papežev legat Pelagij Albanski poslal krščansko vojsko nad Kairo in je bila poražena.

Ne glede na to kaj se je takrat dogajalo je 800. obletnica tega dogodka priložnost za Katoliško cerkev, da pretehta odnos do muslimanov in okrepi prizadevanje za sožitje. K temu že nekaj časa spodbuja papež Frančišek. Zato se letos po vsej Cerkvi vrstijo prireditve o odnosih med kristjani in muslimani.

»800 let sobivanja«

Konferenca na to temo je potekala v začetku oktobra tudi v Ljubljani. Pod naslovom »800 let sobivanja« sta jo pripravili Teološka fakulteta UL in frančiškanska provinca. Na njej so sodelovali domači in tuji strokovnjaki. Poleg zgodovinskega dogodka pred osmimi stoletji in Balkana kot stičišča krščanstva in islama so obravnavali sobivanje muslimanov in Slovencev ter teološke vidike dialoga med kristjani in muslimani.

Več o tej konferenci je za tednik Družina povedal dr. Jože Mari Osredkar, vodja tega projekta. »Sodobna religiološka znanost govori o treh ravneh medverstvenega dialoga, in sicer institucionalni, teološki in individualni. Srečanje v Egiptu sodi na to zadnjo raven: Frančišek kot posameznik, kot kristjan, se je želel pogovarjati s sultanom, muslimanom.

V zgodovini je to prvo zabeleženo srečanje med kristjanom in muslimanom, ki se je začelo in končalo v miru.«

Na pomisleke, da je dialog z muslimani težaven in da ga v islamskih deželah, posebej arabskih, sploh ni, je dr. Osredkar odgovoril: »Če želim živeti po evangeliu, me ta vabi k sprejemanju drugačnosti, k ljubezni celo do tistih, ki mi hočejo slabo. Svoje krščanstvo torej živim tako, da sprejemam tudi muslimane, da jih spoštujem, da jim dam kos kruha, če ga potrebujejo, da jim dam tudi možnost, da živijo svojo vero. Če oni ne znajo ali ne zmorejo na podoben način živeti pri nas, je to njihov problem, zaradi katerega bodo bolj trpeli oni kot kdo drug. Še enkrat: veliko muslimanov sem že slišal, ki so občudovali evangelijsko držo sprejemanja drugačnosti. Ne sicer kakšni ekstremisti ali fundamentalisti, ampak razumni ljudje, ki so ob krščanskem pričevanju spoznali, da ni druge možnosti preživetja, kot da drug drugega spoštujemo. (...) Razumnemu človeku je hitro jasno, da evangelijske vrednote veliko bolj nudijo možnost preživetja in sožitja kot pa na primer islamski nauk, ki v svojih temeljih ne sprejema različenosti oziroma jo kvečjemu tolerira.« In še realistični odgovor na izzivalno vprašanje urednika Bogomirja Štefančiča: Ali bo čez dvesto let podobna ljubljanska konferenca, ko se bo spomnila 1000. obletnice srečanja Frančišek-sultan, lahko nosila naslov *1000 let prijateljstva*? »Če gledamo območja, kjer so muslimani v večini, dvomim, da bodo čez dvesto let ta odnos lahko poimenovali 'prijateljstvo'. Upam pa, da bodo v Evropi, kjer bo – v to sem trdno prepričan! – krščanstvo ostalo v večini, takrat lahko govorili o prijateljskem odnosu kristjanov do prišlekov muslimanov.«

Krščeni in poslani: Kristusova cerkev poslana v svet

Dragi bratje in sestre!

Za mesec oktober 2019 sem zaprosil vso Cerkev, da poživi svojo misijonsko zavest in predanost, saj obeležujemo stoletnico Apostolskega pisma papeža Benedikta XV. Maximim illud (30. november 1919). Preroška daljnovidnost njegove apostolske spodbude mi je utrdila prepričanje o pomembnosti obnove misijonske vloge Cerkve, osvežitve njenega poslanstva oznanjevanja evangelija in svetu prinašati odrešenje umrlega in vstalega Jezusa Kristusa.

Geslo te poslanice je isto kot tema za letošnji misijonski mesec oktober: Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev poslana v svet. Praznovanje tega meseca nam bo v prvi vrsti pomagalo ponovno odkriti misijonski pomen naše odločitve za vero v Jezusa Kristusa, vere, ki smo jo milostno prejeli pri krstu. Bogu pripadamo kot njegovi otroci. Naš odnos z Bogom ni zasebna stvar, ampak je vedno v povezanosti s Cerkvijo. Iz našega občestva z Bogom Očetom, Sinom in Svetim Duhom smo skupaj s številnimi brati in sestrami rojeni v novo življenje. To Božje življenje pa ni nikakršno prodajno blago, s katerim bi lahko trgovali – tudi nima nobene povezave s prozelitizmom – ampak je bogastvo, ki ga je treba podarjati, deliti, oznanjati: to je pomen in smisel misijonstva. Zastonj smo prejeli ta dar in zastonj ga delimo (prim. Mt 10,8), ne da bi kogarkoli izključevali. Bog želi, da bi se vsi ljudje rešili in da bi preko služnje Cerkve, tega vesoljnega zakramenta odrešenja, vsi prišli do spoznanja resnice in doživeli njegovo usmiljenje (prim. 1 Tim 2,4; II. vat. koncil: Lumen Gentium, 48).

Cerkev je poslana v svet: Vera v Jezusa Kristusa nam omogoča vse stvari videti v pravi luči, saj v veri gledamo na svet z božjimi očmi in srcem. Upanje nam odpira večna obzorja

Božjega življenja, katerega del smo tudi mi. Ljubezen, ki jo okušamo v zakramentih in bratski ljubezni, nas priganja, da gremo do skrajnih mej sveta (prim. Mih 5,3; Mt 28,19; Apd 1,8; Rim 10,18). Cerkev, ki gre do skrajnih meja, se mora nenehno in stalno misijonsko spreobračati. Koliko svetnikov, koliko vernih mož in žena nam izpričuje in kaže, da je ta neomejena odprtost, to napredovanje v milosti, resnično možno in izvedljivo, saj le-to poganja ljubezen, ki se v svojem najglobljem bistvu izkazuje kot dar, žrtvovanje in hvaležnost (prim. 2 Kor 5,14-21). Človek, ki oznanja Boga, mora biti Božji človek (prim. Apostolsko pismo Maximum illud).

To je naloga, ki nas neposredno nagrajuje: jaz sem vedno »misijon«; ti si vedno »misijon«; vsak krščeni moški in ženska je »misijon«. Človek, ki ljubi, ni nikoli pri miru: ljubezen ga žene ven iz sebe; k njej je pritegnjen in privlači druge; razdaja se drugim in plete vezi, ki podarjajo življenje. Za Božjo ljubezen ni nihče neuporaben ali nepomemben. Vsak od nas je »misijon«, saj je vsak od nas sad Božje ljubezni. Tudi če starši zatajijo svojo ljubezen z lažmi, sovraštvom in nezvestobo, Bog nikoli ne odvzame svojega daru življenja in od vekomaj zagotavlja vsakemu od svojih otrok, da bo deležen njegovega Božjega in večnega življenja. (prim. Ef 1,3-6)

To življenje nam je podeljeno s krstom, ki nam podarja vero v Jezusa Kristusa, zmagovalca nad grehom in smrtjo.

Krst nas prerodi v podobo in sličnost z Bogom in nas vključi v Kristusovo telo, ki je Cerkev. V tem smislu je krst resnično potreben za odrešenje, saj nam zagotavlja, da smo vedno in povsod sinovi in hčere v Očetovi hiši in nikoli sirote, tujci ali sužnji.

To, kar je v kristjanu zakramentalna

stvarnost – katere vrhunec izpolnitve je evharistija – ostaja poklicanost in zaznamovanost vsakega moža in žene v iskanju spreobrnjenja in odrešenja. Krst namreč izpolni obljubo Božjega daru, ki v svojem Sinu naredi vsakega za sina in hčer. Mi smo otroci naših naravnih staršev, toda v krstu prejmemo izvor vsega očetovstva in pravega materinstva: kdor nima Cerkve za mater, ne more imeti Boga za očeta (prim. sv. Ciprijan, O enotnosti Cerkve, 6).

Naš »misijon«, je potemtakem zakoninjen v očetovstvu Boga in materinstvu Cerkve, kajti krst vključuje poslanstvo, ki nam ga je zaupal vstali Jezus na veliko noč: »Kakor je Oče poslal mene, tudi jaz vas pošiljam, napolnjene s Svetim Duhom, za odrešenje sveta.« (prim. Jn 20,19-23; Mt 28,16-20).

To poslanstvo je del vsakega kristjana. Mi smo odgovorni, da oznanjamo ljudem njihovo poklicanost k Božji posinovljenosti, ki zagotavlja osebno dostojanstvo in resnično vrednost vsakega človeškega življenja od spočetja do naravne smrti.

Ko se danes vedno bolj razrašča sekularizem s svojo izrazito kulturo odklanjanja dejanskega Božjega očetovstva v naši zgodovini, onemogoča vsakršno resnično vesoljno bratstvo in tako ruši medsebojno spoštovanje življenja vsakega posameznika. Brez Boga Jezusa Kristusa postane vsakršna različnost grožnja, kar onemogoči vsako bratsko sprejemanje in plodovito edinost.

Univerzalni namen odrešenja, ki nam je v Jezusu Kristusu ponujen od Boga, je vodil Benedikta XV., da je pozval h končanju vsakršnih oblik nacionalizma in etnocentrizma oz. prepletanja oznanjevanja evangelija z ekonomskimi in vojaškimi interesi kolonialnih sil. V svojem apostolskem pismu Maximum illud je izpostavil,

da od Boga zeleno vesoljno poslanstvo Cerkve zahteva preseganje izključevalnih idej o pripadnosti državam ali etničnim skupinam. Odprtost kulture in občestva odrešujoči novosti Jezusa Kristusa zahteva preseganje vsakršne nepotrebne etnične in cerkvene zaprtosti same vase. Tudi danes Cerkev potrebuje moč in žene, ki v moči krsta velikodušno odgovorijo na klic in zapustijo svoj dom, družino, deželo, jezik in svojo krajevno Cerkev. Poslani so k narodom, v svet, ki še ni preobražen z zakramenti Jezusa Kristusa in njegove svete Cerkve. Z oznanjevanjem Božje besede, pričevanjem za evangelij in veselim življenjem po Svetem Duhu kličejo k spreobrnjenju, krščujejo in ponujajo krščansko odrešenje; to delajo v spoštovanju osebne svobode vsakega posameznika in v dialogu s kulturami in verami ljudstev, h katerim so poslani. *Missio ad gentes* (poslanstvo k narodom), ki je vedno potrebno Cerkvi, tako bistveno prispeva k procesu stalnega spreobračanja vseh kristjanov. Vera v Jezusov velikonočni dogodek, cerkveno poslanstvo, prejeto po krstu, geografski in kulturni izstop iz sebe in svojega doma, nujnost odrešenja od greha in osvoboditev od osebne in družbenega zla – vse to zahteva misijon, poslanstvo, ki sega do skrajnih mej sveta.

Omenjena stoletnica, ki po Božji previdnosti sovпада s praznovanjem posebne sinode amazonskih Cerkva, mi omogoča, da poudarim, kako je poslanstvo, ki nam ga je zaupal Jezus

s svojim darom Duha, tudi za te dežele in njihove prebivalce, še vedno aktualno in potrebno. Prenovljene binkošti na široko odpirajo vrata Cerkve, tako, da nobena kultura ne ostane zaprta sama vase in da nobeno ljudstvo ne bi bilo izključeno iz vesoljnega občestva v veri. Nihče ne sme ostati zaprt v svoj lastni 'jaz', v samozadostnost njegove etične in verske pripadnosti. Jezusov velikonočni dogodek gre preko ozkih meja svetov, ver in kultur ter kliče k rasti v spoštovanju mož in žena in k vedno globljemu spreobračanju k resnici vstalega Gospoda, ki vsem podarja resnično življenje.

Ob tem mi prihajajo na misel besede papeža Benedikta XVI., ki jih je izrekel ob začetku srečanja latinskoameriških škofov v Aparecidi v Braziliji leta 2007.

Te besede želim deliti z vami, kot da so moje: »Kakšen pomen je pravzaprav imelo za narode Latinske Amerike in Karibov sprejetje krščanske vere? Zanje je to pomenilo spoznanje in sprejetje Kristusa, nepoznanega Boga, katerega so njihovi predniki, ne da bi se tega zavedali, v svoji bogati verski tradiciji iskali. Kristus je bil tisti Odrešenik, po katerem so tihoma hrepeneli. To je tudi pomenilo, da so po krstni vodi prejeli Božje življenje, kar jih je naredilo za posvojene Božje otroke; še več, prejeli so Svetega Duha, ki je prišel, da bi oplodil njihove kulture, jih s tem očistil ter številnim kalem in semenom, ki jih je vanje vsadila učlovečena Beseda, omogočil

vzkaliti in jih tako usmeril na pot evangelija ... Božja Beseda, ki je v Jezusu Kristusu meso postala, je tudi postala zgodovina in kultura. Utopija, da bi se ponovno vrnili v čas predkolumbovskih religij, ločenih od Kristusa in vesoljne Cerkve, ne bi bil korak naprej, bil bi korak nazaj. Dejansko bi to pomenilo vrnitev v obdobje, ki bi bilo obrnjeno v zgodovinsko preteklost. (Nagovor ob začetku zasedanja, 13. maja 2007: *Insegnamenti* III, 1 [2007], 855-856).

Mariji, naši Materi, zaupamo poslanstvo Cerkve. V povezanosti s svojim Sinom je od njegovega učlovečenja naprej stalno na poti. V polnosti je bila vključena v Jezusovo poslanstvo, ki je ob nogah Križanega postalo njeno lastno poslanstvo: sodelovati kot Mati Cerkve in voditi nove Božje sinove in hčere k življenju v Svetem Duhu in veri.

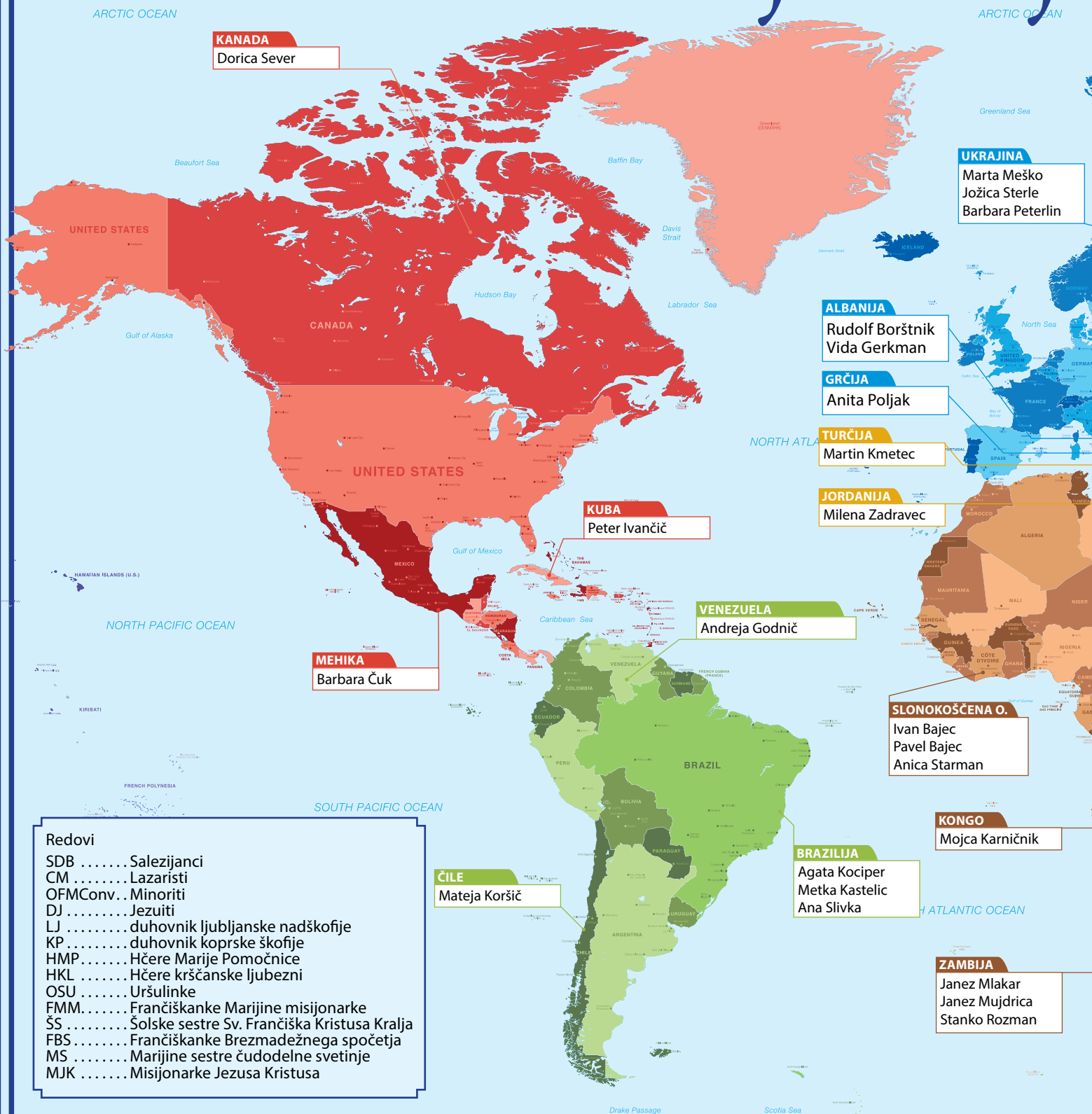
Rad bi zaključil z nekaj besedami o papeških misijonskih družbah, ki so kot misijonsko orodje predlagane že v apostolskem pismu *Maximum Illud*. Papeške misijonske družbe služijo vesoljnosti Cerkve kot svetovno omrežje, ki povezuje ves svet; podpirajo papeža pri njegovem misijonskem delovanju z molitvijo – ki je duša misijonov – in s prostovoljnimi darovi kristjanov pomagajo po vsem svetu. Njihov doprinos pomaga papežu pri evangelizaciji krajevnih Cerkva (Papeška Družba za širjenje vere), pri vzgoji lokalne duhovščine (Papeška Družba svetega apostola Petra), pri vzbujanju misijonske zavesti otrok po vsem svetu (Papeška Družba misijonskega otroštva) in pri spodbujanju misijonske razsežnosti krščanske vere (Papeška misijonska zveza).

Medtem ko izražam svojo podporo tem Družbam, zaupam, da bo izredni Misijonski mesec oktober 2019 v okviru mojega službovanja pripomogel k prenovi in požitvi njihovega misijonskega delovanja.

Misijonarjem in misijonarkam in vsem, ki v moči krsta na kakršen koli način sodelujejo pri poslanstvu Cerkve, iz vsega srca podeljujem svoj blagoslov.

V Vatikanu, na binkošti, 9. junija 2019

Slovenski misijonarji

SEZNAM SLOVENSКИH MISIJONARJEV PO DRŽAVAH

ALBANIJA

Borštnik Rudolf, SDB
Gerkman Vida, HKL

BOCVANA

Žnidaršič Fani, OSU

BRAZILIJA

Kociper Agata, HMP
Kastelic Metka, HMP
Slivka Ana, FMM

BURUNDI

Hiti Vesna, HKL
Kavčič Bogdana, HKL

ČILE

Mateja Koršič, OSU

ETIOPIJA

Dominik Polona, laik

GRČIJA

Poljak Anita, HKL

JAPONSKA

Kos Vladimir, DJ

JORDANIJA

Zdravec Milena, HMP

KANADA

Sever Dorica, FMM

KAZAHSTAN

Majetič Miha, OFMConv

KIRGISTAN

Mihelčič Janez, DJ

KONGO DR

Karničnik Mojca, MJK

KUBA

Peter Ivančič, SDB

MADAGASKAR

Adamič Jože, CM
Kerin Stane, LJ
Kerin Tone, CM
Krmelj Janez, LJ
Mesec Janez, LJ
Opeka Peter, CM
Ravnikar Katja, laik

Strajnar Mateja
Zanjkovič Ma

MALAVI

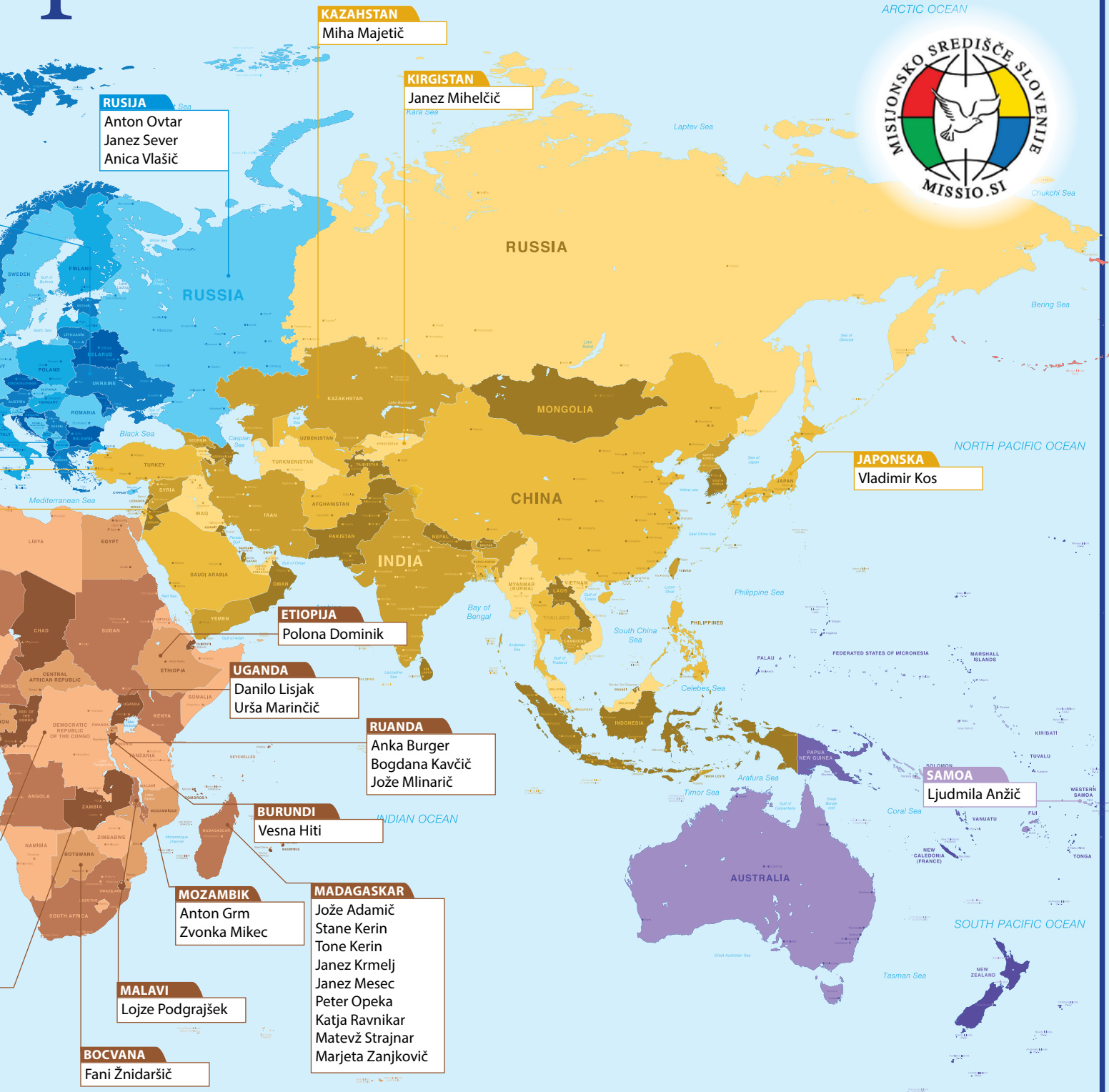
Podgrajšek L

MEHIKA

Čuk Barbara,

po svetu v letu 2019

ARCTIC OCEAN

RUSIJA

Anton Ovtar
Janez Sever
Anica Vlašič

KAZAHSTAN

Miha Majetič

KIRGIZISTAN

Janez Mihelčič

JAPONSKA

Vladimir Kos

ETIOPIJA

Polona Dominik

UGANDA

Danilo Lisjak
Urša Marinčič

RUANDA

Anka Burger
Bogdana Kavčič
Jože Mlinarič

BURUNDI

Vesna Hiti

MOZAMBIK

Anton Grm
Zvonka Mikec

MADAGASKAR

Jože Adamič
Stane Kerin
Tone Kerin
Janez Krmelj
Janez Mesec
Peter Opeka
Katja Ravnikar
Matevž Strajnar
Marjeta Zanjkovič

MALAVI

Lojze Podgrajšek

BOCVANA

Fani Žnidaršič

SAMOA

Ljudmila Anžič

evž, laik
arjeta, HMP

oje, DJ

FMM

MOZAMBIK

Grm Anton, SDB
Mikec Zvonka, HMP

RUSIJA

Ovtar Anton, CM
Sever Janez, DJ
Vlašič Anica, FMM

RUANDA

Burger Anka, HKL
Kavčič Bogdana, HKL
Mlinarič Jože, SDB

SAMOA

Anžič Ljudmila, HMP

SLONOKOŠČENA OBALA

Bajec Ivan, KP
Bajec Pavel, KP
Starman Anica, FBS

TURČIJA

Kmetec Martin, OFMConv

UGANDA

Lisjak Danilo, SDB
Marinčič Urša, ŠS

UKRAJINA

Meško Marta, MS
Peterlin Barbara, MS
Sterle Jožica, MS

VENEZUELA

Godnič Andreja, OSU

ZAMBIJA

Mlakar Janez, DJ
Mujdrlica Janez, DJ
Rozman Stanko, DJ

Obisk papeža Frančiška v Afriki so od blizu spremljali tudi naši misijonarji. S. Zvonka Mikec opisuje občutke tega izrednega dogodka v Mozambiku. Rok Gajšek pa obisk papeža Frančiška na Madagaskarju, še posebno obiska pri Pedru Opeki.

»Ne pustite, da bi vam ukradli veselje«

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

Ponovno prisrčen pozdrav v Slovenijo, potem ko smo tu, v Mozambiku, doživeli obisk papeža Frančiška. Ne da se opisati veselja in navdušenja prejšnjega tedna.

Dolgo in lepo smo se pripravljali na ta dogodek. Še z večjim navdušenjem pa smo spremljali papežev obisk, nekaj direktno v živo, nekaj preko televizije.

Na večer prihoda so se ceste, kjer se je peljal papež z letališča na nunciato, napolnile z navdušenimi Mozambičani, ki znajo s petjem, vriskanjem in plesom narediti praznik. Skupaj z drugimi redovniki smo pred nunciato papeža mirno in navdušeno čakali približno tri ure. Ena od naših sester, ki je tajnica na nunciatu, pa je imela priložnost, da je res vse spremljala od blizu skupaj z vsem protokolom.

Naslednji dan smo se zbrali z duhovniki in redovniki v stolnici, kjer je papež posebej pozdravil tudi našo sestro Carlo, misijonarko, ki je stara 102 leti. Na stadionu z mladimi so bili le nekateri redovniki, da smo pustili več prostora za mlade. Višek praznika je bila sveta maša na stadionu v Zimpetu, kjer smo kljub dežju vztrajali celo dopoldne v navdušenem petju, molitvi in potem pri čudoviti evharistiji. Povsod nas je papež opogumljal naj vztrajamo v veri, upanju in se trudimo, da bo mir resničnost v državi; povabil nas je k spravi in medsebojnemu dialogu. Mladim je med drugim priporočil, naj ne pustijo, da bi jim ukradli veselje. Papež se je dotaknil vseh "ran" te dežele in vedno in povsod opogumljal. Molimo, da bi ta obisk res prinesel sadove resničnega miru in sprave za ta narod ter za ves svet in da bi mi vsi, ki smo se v živo srečali s papežem, vzeli resno njegove besede in priporočila.

Upamo, da bo papežev obisk res ganil srca odgovornih, da se v državi uresniči pravi mir in sprava. Vemo, da je na skrajnem severu Mozambika situacija zelo napeta in da jo odgovorni ignorirajo oziramo prikrivajo. Vsak dan mladi umirajo zaradi napadov na vasi. Mnogo vasi je bilo požganih, pravijo, da so islamisti, a to menda ni res. Škof tistega področja neprestano opominja vlado in ljudi dobre volje. Tudi misijonarji so v nekaterih predelih v nevarnosti.

Jaz sem se srečala s to realnostjo, ko sem bila avgusta na severu in se čutiš nemočnega, a vendar upaš, da vsaka kaplja v morje naredi svoje. Na tisoče otrok se mora zadovoljiti s šolo do petega razreda, če sploh je. Pomanjkanje šol, pomanjkanje klopov in vsega minimalnega, da bi lahko sanjali drugače ... K sreči so še velikodušni misijonarji, ki marsikje prinašajo upanje in resnično

tolažbo. Ravno smo v predvolilni kampanji (15. oktobra bodo predsedniške volitve), oblast veliko obljublja, nekaj malega se tudi uresniči in potem se spet čaka naslednjih volitev. Tako kot menda povsod.

Za konec naj podelim še svojo izkušnjo v Sloveniji. Hvala vsem, ki ste me povabili, da sem podelila misijonsko izkušnjo; tudi meni je bilo zanimivo srečati se z otroki in mladimi v župniji, šoli ali pri oratoriju. Kako radi poslušajo misijonske dogodivščine in kako dobro jim to dene. Hvala vsem, ki ste prispevali darove za naše otroke v Mozambiku. Z otroki smo se pogovarjali, kako malo je treba in kako vsak lahko pomaga, da se en otrok lahko vsak dan do sitega naje in ima zagotovljeno šolo.

Naj nas vse Knobleharjev pogum in vera navdihujeta, da se ne ustavimo pred težavami časa in okolja, ampak velikodušno prinašamo Kristusa vsem, ki ga še ne poznajo ali pa so ga zatajili, da bi ga ponovno prepoznali, se srečali z njim in zaživel v polnosti svoj krščanski poklic. Zato pa molimo drug za drugega in naredimo vse, da se Božje oznanilo širi po vsem svetu!

Naj nam Bog pomaga in velikodušnost mnogih, ki nas podpirajo v molitvi in z materialnimi sredstvi.

»Slovesna uvertura«

ROK GAJŠEK, LAZARIST, MADAGASKAR

Obisk papeža Frančiška v Akamasoi je za nami. Uradni obisk na Madagaskarju je potekal od petka do nedelje. Vreme je bilo za ta letni čas kar sveže in precej vetrovno, vendar to ni bila ovira, da ljudje ne bi pokazali veselja in navdušenja, zlasti pri nedeljski maši, ki je privabila blizu milijon ljudi.

Doma ste lahko preko RTV SLO spremljali obisk papeža, zlasti v Akamasoi. Lahko ste začutili atmosfero, veselje, navdušenje, ki je vladalo med ljudmi. Na splošno je vse lepo potekalo. Vsepovsod se je čutila dobrohotnost in novo upanje, ki ga prinaša papež.

Mi iz Akamasoe nismo bili pri papeževi maši na velikem (za to pripravljenem) stadionu. Pripravljali smo se namreč na obisk pri nas, v Akamasoi. Tako je bila sveta maša v »katedrali«, se pravi v kamnolomu, ki lahko sprejme več tisoč ljudi. Mašo je vodil Pedro ob somaševanju generalnega superiorja Misijonske družbe Tomaža Mavriča, malgaškega vizitatorja P. Aleksandra ter nad 20 duhovnikov (od naših smo bili prisotni Tone Kerin, Jože Adamič, Janez Krmelj in podpisani). To liturgično slavlje je bila »slovesna uvertura« vsemu, kar je sledilo. Ljudje so si prinesli nekaj malega s seboj, da so se okrepili. Velika večina je namreč kar tam počakala na prihod papeža, saj so dvorana nedeljske liturgije, kapela sv. Družine na hribu in kamnolom blizu drug drugega, samo nekaj sto metrov narazen.

Ob 15.10 je bil predviden prihod papeža v Akamasoa. Dvorana je bila nabito polna mladih in otrok (okrog 8000) ter nekaj gostov. Pedro je papeža objel, ko je le-ta izstopil iz papamobila. Potem sta v spremstvu prišla v dvorano, kjer je mladina iz vsega srca pela dobrodošlico papežu Frančišku v španskem jeziku. Čutilo se je, da je bil veselo presenečen in prevzet. Sledil je pozdrav Pedra, ki je na kratko predstavil, kako je

Akamasoa zagledala luč sveta ter namen tega združenja - da ljudje, ki so živeli brez upanja, spet odkrivajo dostojanstvo, ki si ga zasluži vsak človek, in s tem tudi brsti v njih novo upanje za prihodnje rodove.

Pedro sam se močno zaveda, da je to delo v prvi vrsti Božje delo; drugače bi bilo težko razumeti, da ta projekt teče že 30 let. Zato je papežev obisk poseben razlog veselja, ki daje njemu in vsem ljudem Akamasoe novega elana za nadaljevanje tega poslanstva. Na kratko je spregovorila 13-letna deklica, hvaležna za to, kar je prejela v Akamasoi, še posebej, da lahko hodi v šolo in se tako pripravlja na življenje. Papež je bil vidno ganjen nad množico otrok in mladih, polnih veselja. Zato je s svojo besedo le vlival

leto sv. maša. Tukaj in pri vsaki nedeljski maši ti preprosti ljudje črpajo moč, da preživljajo svoje družine, v upanju, da bo njihov trud poplačan v njihovih potomcih, ki se v težkih razmerah pripravljajo na življenje. Na koncu je papež zmolil posebno molitev za te delavce, ki si s trdim delom služijo vsakdanji kruh. S tem se je poslovil od Akamasoe.

Lepi trenutki so za nami. Sporočilo in beseda upanja pa nas bosta spremljala še naprej in vlivala ljudem moči, da nadaljujejo boj proti revščini in tako omogočijo novim rodovom dostojnejše življenje.

Združenje Akamasoe čaka še praznovanje 30. obletnice, ki bo v nedeljo 29. septembra. Šolska mladina, bo imela letos bolj kratke počitnice

poguma, naj gredo pogumno naprej. Vse skupaj je povabil, naj ostanemo zakoreninjeni v Jezusu Kristusu, ki je vir ljubezni in bratstva med ljudmi. In že so hiteli na vrh hriba (blizu kapele sv. Družine), kjer je papeža čakala več desetstisočglava množica. Peli in mahali so papežu v pozdrav, z vatikanskimi in malgaškimi zastavami v rokah. V tej množici so bili moške in žene, ki vsak dan s trdim delom v kamnolomu služijo vsakdanji kruh. Ena od žena ga je pozdravila in povedala, da so oni v 30 letih zgradili »katedralo«, v sredini ima kamnit oltar in v tej katedrali je trikrat na

(ker bodo za prihodnje šolsko leto spremembe). Vendar je človek pripravljen na žrtve, če čuti, da mu je tisto v dobro in v notranje zadovoljstvo. Še en dogodek je vredno omeniti: v nedeljo, 18. avgusta, je bila v Akamasoi slovesnost prvega sv. obhajila. Okrog 280 otrok in mladih je bilo deležno tega Božjega daru, lepo število, za slovenske razmere težko predstavljivo. Gotovo pa vsi ti mladi potrebujejo opore, molitvene opore, da bi na začetni poti tudi vztrajali. Bog daj, da bi jim pri tem pomagali tudi papeževa beseda in vaša molitvena pomoč.

OB 100-LETNICI ROJSTVA ERNESTA SAKSIDA (1919–15. oktober 2019)

Salezijanec Tone Ciglar nam predstavlja misijonarja Ernesta Saksida, ki je 78 let deloval v misijonih v Braziliji. 15. oktobra se bomo spomnili stoletnice njegovega rojstva.

Pravljica ali resničnost?

tone ciglar, salezijanec

Je to sploh mogoče? Kot bi šlo za pravljico. Vendar je pred nami resničnost. Ko človek res odgovori na Božji načrt, iz tega sodelovanja nastanejo čudeži. Takšno je življenje misijonarja Ernesta Saksida.

Trstenjak bi rekel: »To je pravi klasični misijonar, ki odide in se ne vrača!« Tak je bil, saj je pri odhodu v misijone leta 1935 bil najstnik še ne dopolnjenih sedemnajst let, ko je leta 2013 sklenil svoje življenje na misijonskem polju, je bilo že štiriindevetdeset let. Vmes pa »samo« oseminsedemdeset let neprekinjenega misijonskega dela. Brez počitka. V Evropi in Ameriki se je mudil vsake toliko časa ne kot turist, ampak je prišel oznanjat in zbirat sredstva za poslanstvo med mladimi, ki niso imeli nič drugega kot golo življenje. No, potem so imeli še njega in po njem mnoge druge dobre ljudi.

»Do danes ne najdem človeške razlage za to, da sem imel toliko poguma in zmogel zapustiti vse in iti v misijone. To je Božje delo, ki me je hotel po mojem najglobljem prepričanju imeti med ubogimi,« je zapisal Saksida proti koncu življenja. In za to je bilo treba v tem okolju nadčloveškega napora, ki jo zmore samo ljubezen. »Koliko kričanja je po teh barakah, pretepev po družinah, poskusov uboja lastnih otrok. To, kar zaslužijo, zapijejo ali pa jim drugi ukradejo,« se spominja Saksida. »V Corumbà, v naši mestni skupnosti, nas obkroža 7200 revnih družin; od teh jih 4000 živi v hudi bedi. Čeprav iz te bede rešimo 2150 otrok, ni mogoče pustiti drugih, da bi bili prepuščeni sami sebi, ter pred njimi zapreti oči in srce. To so otroci ceste, saj sami pravijo 'moja hiša je cesta'. V šoli je redno 2100 gojencev, zraven še mnogi programi, ki pomagajo mladim, da se usposobijo za človeka vredno življenje.«

Zlata doba njegovega misijonskega dela se je začela leta 1961, ko je v leseni baraki v tem najrevnejšem predmestju v Corumbà ustanovil Don Boskovo deško mesto; rad je dodal, da je to slovensko mesto. Tam je odkril svet revščine, bede, kriminala, množice mladih, ki so bili oropani že sedanosti, kaj šele prihodnosti. Sklenil je, da bo ta svet postal njegov svet.

- Rojen 15. oktobra 1919 v Dornberku pri Gorici.
- Odhod v misijone 1935 v Brazilijo.
- Salezijanec - prve zaobljube 6. februarja 1937 v Cuiabà.
- Duhovniško posvečenje 17. marca 1946 v São Paulo.
- Prihod v Corumbà leta 1950.
- Ustanovitev Deškega mesta v leseni baraki 1961.
- Umrl 13. marca 2013 v Corumbà.

Lesena baraka je postala pravi Betlehem – hiša kruha – za uboge, hiša upanja za ljudi brez prihodnosti. Dolgo časa je sameval, brez podpore, kot prerok, ki mu niso verjeli, da se sanje o drugačnem življenju lahko uresničijo. Potem so začeli prihajati sodelavci, pomočniki, drugi sobratje salezijanci. Organiziral je pomoč zlasti v Italiji, Sloveniji, Španiji in Braziliji. Ves čas je bil duša, srce in gonilna sila tega velikanskega projekta, v katerem se vsak dan obrne dva ali več tisoč ljudi, zlasti mladih v šoli in drugih za življenje usposablajočih projektih. Mladi, ki so bili prepuščeni ulici in negotovosti, tu dobijo, kakor je ponavljal sv. Janez Bosko: »Delo, kruh in nebesa!« Se pravi, da postanejo poštene državljanji in dobri kristjani, ki so sposobni sami pošteno poskrbeti za svoje življenje. Za to je bil Ernest Saksida do konca nesporna avtoriteta v najboljšem pomenu besede, spoštovan in cenjen, v katerem se je utelešalo upanje mnogih. Eden najlepših prizorov, ki se je dejansko ponavljal vsak dan, je bil: ko se je pojavil oče Ernest na dvorišču, so z vseh strani tekli otroci k njemu, se ga hoteli dotakniti in mu tako izraziti svojo hvaležnost. To je bilo tudi njemu najlepše plačilo na zemlji.

Leta 2011–2012 so sklenili celoletno praznovanje 50-letnice ustanovitve tega vzgojnega, socialnega in karitativnega projekta, ki je postal znamenje upanja za milijone mladih v predmestjih velikanskih brazilskih mest, da tudi oni najdejo svojega rešitelja. V Don Boskovem deškem mestu so prejeli vzgojo in izobrazbo deset tisoči mladih, fantje in dekleta, ki se jim je tako odprla lepša prihodnost. Tudi vsa okolica deškega mesta je ob podpori misijonarja Ernesta in

njegovih sodelavcev premagala socialno in ekonomsko revščino.

Pri tem projektu so po letu 1990 sodelovali tudi drugi Slovenci: laiški misijonarji (pet), prostovoljci od enega do treh let, razne mladinske skupine s projekti med počitnicami ter nekateri posamezniki. Mnogi so se tudi v Sloveniji vključili v projekt »botrstvo«, pomeni posvojitve najrevnejših otrok na daljavo tako, da jih gmotno podpirajo, da se lahko šolajo in šolanje tudi končajo.

Njegovo delo so mnogi občudovali. Za svoje delo je bil priznan od občinskih, mestnih, pokrajinskih in najvišjih državnih odlikovanj države Brazilije; vsega skupaj več kot štirideset. Univerza Brazilije mu je podelila častni doktorat. V domovini ga je leta 1996

ob 700-letnici rojstnega Dornberka Občina Nova Gorica razglasila za častnega občana.

Misijonar Ernest Saksida je kljub 94 letom skoraj do konca delal, sicer omejeno zaradi oslabelosti vida in drugih bolezenskih simptomov, vendar je bil vedno središče vsega dogajanja, najbolj vesel, ko so ga obdajali številni obrazi mladih, ki so izžarevali veselje in zadovoljstvo. »Pustite otroke k meni« ni samo naslov knjige (v slovenščini in italijanščini), ki govori o njegovem življenju in delu. V Braziliji (v portugalsščini) je izšlo deset knjig o raznih vidikih njegove plemenite dejavnosti.

Pustite otroke k meni, to je bil klic njegovega srca, ki je vedno bilo za vse uboge. Vsi so ga klicali oče Ernest.

Njegova skrb je otrokom nadomestila nemoč mnogih staršev, ki jih je življenje pahnilo v moralno in gmotno bedo. Mi se ob misijonarju Saksidu spet v začudenju lahko vprašamo: kako da kdo lahko dá svoje življenje povsem za druge v nesebičnem služenju dolga desetletja?! To premore človek, ki je poln Kristusove ljubezni. Kdo je pripravljen nadaljevati njegovo plemenito poslanstvo? Mar naj tako plemenito poslanstvo zamre zaradi naše nepripravljenosti darovati se za druge!?

Tako misijonar Saksida danes več ne govori »Pustite otroke k meni!«, pač pa nam odraslim v Sloveniji: »Pridite, dragi kristjani, nadaljujte moje delo med najbolj ubogimi, ki so še vedno ljubezen mojega srca!«

Poslovila se je **s. Tadeja Mozetič**

1949 † 2019

V večno življenje pri Bogu je 2. avgusta 2019 odšla sestra Tadeja (Karmen) Mozetič, dolgoletna misijonarka med Indijanci v Paragvaju.

S. Tadeja se je rodila 4. januarja 1949 v Biljah pri Gorici. Kot osemnajstletno dekle je prišla k šolskim sestram. Po noviciatu (1968-1969) je v Zemunu v Srbiji končala srednjo medicinsko šolo, nato še leto teologije v Rimu. Bila je katehistinja v Vodica, Ajdovščini in drugod, hišna predstojnica in voditeljica novink.

Že v mladosti si je želela v misijone. Želja se ji je uresničila leta 1990, ko je odpotovala v Paragvaj med Indijance v misijonu San Leonardo. Marca 2014 se je zaradi zdravstvenih težav vrnila v domovino, a njeno srce je še vedno gorelo za misijone. Ostajala je misijonarka na drugačen način. To se je še posebej pokazalo v njeni hudi bolezni, ko je z besedo in zgledom vsa gorela za Gospoda in ga želela pri-
našati vsem okrog sebe. Naj se večno veseli pri Gospodu, ki ga je vse življenje ljubila v malih in ubogih.

Andreja Tovornik Talavera, bivša laiška misijonarka, se je takole spominja: Spominjam se svojega začetka misijonske poti. Rekli so mi: "Andreja, odšla boš v Paragvaj, s. Tadeja Mozetič te pričakuje."

Nekaj mesecev pred mojim odhodom smo imeli srečanje na Sveti Gori, prvič sem poromala tja in prvič spoznala njo, s. Tadejo. Sprejela me je kakor je sprejela vsakogar, odprtih rok in nasmejanega obraza. Eleche Tadeja, tako so jo klicali naši Indijanci Nivacle. Vsi so jo imeli radi in ona njih. Živela je za Jezusa in zanje, kot bi tudi po njenih žilah tekla indijanska kri. Ob nedeljah je že tradicionalno odhajala v vas k družinam, zvečer pa smo se vsi zbrali na misijonskem dvorišču ob molitvi rožnega venca. Toliko otrok se je ogrelo v kapicah in šalih, ki jih je spletla s. Tadeja, toliko otrok je naučila kvačkanja. Vsa leta je vsakodnevno odhajala v razred ter učila in pomagala pri vzgoji deklic in dečkov. Vestno in z materinsko skrbnostjo je na misijonu vodila tudi projekt botrstva. Veselila se je vsake prejete pomoči za tiste, ki so jo najbolj potrebovali. Otroke je spodbujala, naj hodijo v šolo. Z njeno zagnanostjo so se obnovile učilnice, zgradil se je vrtec, kapelici ... Koliko hiš in njihovih uporabnikov je dobilo nov jogi in mrežo proti komarjem. Vrišč in otroško veselje sta bila

stalnica na našem dvorišču. Mnogim je pomagala, da so se lahko izsolali in prišli do zaposlitve. Mnogim je bila MAMA. Vesela je bila prostovoljcev, slovenskih obiskov, naju z Grego Komeljem, ki je bil na misijonu že pred menoj. Večkrat mi je dejala, da takšne vezi spleta le Gospod. Vesela je bila novih poklicev, še posebej v kongregaciji, kateri je pripadala. Konec julija sva se zadnjič videli. Bila je na bolniški postelji, utrujena, a vendar je ostajala globoko povezana z Gospodom. 2. avgusta je odšla h Gospodu. Bila je misijonarka z veliko začetnico, duhovna mama nam mnogim, bila je redovnica z vsem srcem, združena z Jezusom in žena molitve. Bila je naše "sonce".

V imenu vseh Indijancev Nivacle, sestra Tadeja, hvala za vse, za vedno boste v naših srcih in z upanjem, da se nekoč ponovno srečamo ...

Andreja Tovornik Talavera

Odprimo vrata Kristusu

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, KANADA

Zaključili smo z deli okrog našega misijona in cerkve. Rada bi se vam zahvalila za pomoč in molitev. Takoj prvo nedeljo smo lahko začutili, kako zelo potrebno je bilo narediti varen dostop do cerkve. Novo stopnišče in klančina za osebe, ki uporabljajo invalidski voziček, sta bila resnično zelo potrebna, saj smo lahko videli v cerkvi osebe, ki so bile odsotne več let.

Zamenjali smo 30 let stara vhodna vrata in dotrajana okna, kar daje cerkvi lep videz. Sedaj upamo, da bo naš škof Tony Krotki našel pomoč za novo streho, saj ta pušča. Ko se sneg topi in v mesecih, ko imamo več dežja, moram okrog oltarja nastavljati plastične posode za deževnico. Vem, da nas Božja previdnost vodi in nam pomaga, prekaša nas v svoji

dobroti. Hvala vam vsem, ki čutite z nami in nam pomagata.

Septembra bom začela s formacijo dveh zakoncev (Ian in Cynthia Taipana). Mlada sta in vsako nedeljo v cerkvi. Začela bosta z uvajanjem v Sveto pismo. Upamo, da bosta po treh letih formacije s škofovim dovoljenjem lahko vodila ta misijon, saj ima naša škofija, ki je površinsko ena največjih na svetu, samo sedem duhovnikov.

Veseli me, da lahko po 20 letih bivanja z Inuiti pomagam Cerkvi na Severu, da bo kljub pomanjkanju duhovnikov po svojih domačih voditeljih dovolj močna v veri in zaupanju ter vrata naših misijonov ob nedeljah ne bodo ostala zaklenjena iz razloga, da ni duhovnika. Vsak od nas je poklican, da prižge plamen vere globoko

v sebi, v svoji ožji okolici in v skupnosti, kjer živi.

V misijonskem mesecu oktobru sklenimo široko odpreti vrata Božji ljubezni, ki nas stalno spremlja, v kateri živimo in smo ...

Misijonski križ laiški misijonarki Katji Ravnika

»Madagaskar ti ukrade srce!«, mi je rekla Katja, ko sva se prvič vrnili skupaj z Madagaskarja. »Zagotovo se bom še vrnila«, je dodala. In res se je. Kar trikrat je v sklopu skupinskega prostovoljstva POTA obiskala Madagaskar, kjer je skupaj z ostalimi člani odprave tri poletja zapored organizirala oratorije za skupaj več kot 2500 otrok. Vseskozi si je želela graditi boljši svet in si prizadevala, da bi delovala v okviru poslanstva prostovoljstva, ki bo temeljil na medkulturnem in medčloveškem dialogu. Nedelja, 22. septembra 2019, je bila pomembna prelomnica za novo laiško misijonarko Katjo Ravnika, ki je iz rok škofa Metoda Piriha sprejela misijonski križ in se odločila, da bo vsaj eno leto svojega življenja posvetila delu in pomoči najbolj ubogim na misijonu Ampitafa na Madagaskarju, kjer deluje Janez Krmelj. Katjina pot prostovoljstva se je začela v Indiji,

v Kalkuti, kjer je bila del velike indijske družine, skupnosti, ki biva v domu upanja – Hope Home. Ustanovil ga je indijski par, ki je želel pomagati deklicam, ki so žrtve krute indijske tradicije.

Katja je že na Madagaskarju, tokrat za dlje časa. Šla je med ljudi, ki živijo čisto drugače, precej bolj preprosto. Misijonarju bo pomagala pri opravljanju njegovega poslanstva, predvsem v šoli in vrtcu na misijonu Ampitafa.

Verjamemo, da te bo tovrstna izkušnja obogatila tako na duhovni kot na osebni ravni. Tako ti pri oznanjanju evangelija želimo predvsem blagoslova, srčnosti in poguma.

Pedro Opeka pravi: »Upajte si ljubiti!« In vsakega od nas spodbuja, da prevzamemo odgovornost in se trudimo biti vedno boljši ter postaviti svoje življenje za zgled. V pismu Hebrejcem je zapisano: »Ne pozabite pa delati dobro in deliti svoje z drugimi,« kar je tudi Katjino geslo, ki mu bo sledila pri opravljanju svojega poslanstva.

Ostanimo povezani v molitvi.

POTA prostovoljci

Otvoritev izrednega misijonskega meseca oktobra 2019

Papež Frančišek je ob 100-letnici apostolskega pisma papeža Benedikta XV. o misijonski dejavnosti *Maximum illud*, letošnji mesec oktober razglasil za izredni misijonski mesec z namenom, da se obudi misijonska zavest vse Cerkve. V sklopu tega »meseca« in papeževga poziva k prenovi vesoljne Cerkve v misijonskem duhu, se bodo po vsem svetu odvijali številni dogodki. Pri nas smo otvoritev tega dogajanja pričeli v soboto 28. septembra na svetih Višarjeh s »slovesno« otvoritvijo izrednega misijonskega meseca oktobra 2019. Slovesno bogoslužje je vodil škof msgr. Metod Pirih, po maši pa sta sledili predavanji dr. Janeza Juhanta in g. Jožeta Kopeiniga. Kot uvod v »izredni misijonski mesec« je bila že v poletnih mesecih v Veržehu na ogled potujoča misijonska razstava, ki se je kasneje, v mesecu septembru, preselila v obalne kraje in je bila razstavljena v cerkvi sv. Bassa v Kopru.

Na razstavi si lahko ogledate kronološki pregled slovenskih misijonarjev, ki so delovali od začetka 14. st. pa do danes, kakor tudi številne eksponate iz celega sveta, ki so jih misijonarji prinesli v domovino.

Sedaj, v mesecu oktobru, je razstava na ogled v Kregarjevem atriju Zavoda sv. Stanislava. Lepo vabljeni!

Iz opisanega je razvidno, da je dal slovenski narod kljub svoji maloštevilčnosti izjemno veliko število misijonarjev. In ravno na to misijonarsko zavest, ki je v Sloveniji že dolgo močna in živa, se je v svoji pridigi med mašo v cerkvi Višarske Matere Božje navezoval škof Pirih. Poudaril je, da je misijonska razsežnost Cerkve bistvena sestavina našega dela in oznanjevanja in da danes kar dve tretjini človeštva še ne ve nič o odrešenju. Kristus zato vsakega od nas zavezuje in kliče k misijonskemu

Srečanje na sv. Višarjeh

delu: ene, naj gredo v misijone, druge, naj bomo misijonarji doma. Misijonsko poslanstvo danes dobiva nove razsežnosti, ki se kažejo v sodelovanju z različnimi Cerkvami in cerkvenimi občestvi: v izmenjavi sodelavcev, medsebojnem pobratenju, duhovni in finančni podpori, v izpeljavi različnih projektov. Namen vseh pobud, ki bodo na voljo v izrednem misijonskem mesecu je, spet obuditi v vernikih in ljudeh dobre volje misijonsko zavest, da se bomo z novim zagonom in poletom posvetili misijonskemu poslanstvu.

Po maši je sledilo predavanje dr. Juhanta z naslovom »Ehrlich-neustrašni oznanjevalec Kristusove blagovesti«. Lambert Ehrlich, duhovnik, misijonski delavec, intelektualec in domoljub je bil likvidiran med drugo svetovno vojno leta 1942 s strani komunističnih revolucionarjev in je še danes s strani sil, ki predstavljajo kontinuiteto s prejšnjim režimom označen za sodelavca z okupatorjem, kar pa je daleč od resnice. Slovenski zgodovinar in član komunistične

partije Ferdo Gestrin je na vprašanje zakaj so Ehrlicha usmrtili, dejal, da je bil on edini, ki bi bil sposoben organizirati odpor proti okupatorju mimo komunistov.

Bistvo Ehrlichovega poslanstva je bila živa in dejavna krščanska vera. Ehrlich je bil kristjan in duhovnik, zavezan Cerkvi in narodu obenem, in je vse svoje življenjske moči do nesebičnega žrtvovanja posvečal temu delovanju. Cerkev uči, da se reforma v človeku in v družbi lahko zgodi le evolutivno, se pravi tako, da omogočimo človekov osebni oz. duhovni razvoj, kar so v svojih okrožnicah poudarjali tudi papeži zadnjih stoletij. Temu naj služi misijonsko poslanstvo Cerkve. Iz vseh predavanj študentom se je po besedah dr. Franca Zeichena odražala v prvi vrsti ena sama velika ideja: »Misijonstvo je nujno potrebna protiutež proti razkrajajočim silam materializma, modernega poganstva, laicizma, sekularizma, navidezno znanstvenega ateizma, ki zastrupljajo, kot najslabši evropski eksport, dušo poganskih narodov in pripravljajo svetovno revolucijo.«

Otvoritev razstave v zavodu sv. Stanislava

Razstava v Kopru

Sledilo je predavanje g. Jožeta Kopeiniga, z naslovom »Misijonska pomlad«. Poudaril je, da je za Cerkev bistveno, da je misijonska, kakor je za ogenj bistveno, da gori. Bistvo misijonov pa niso denarne nabirke, akcije in projekti, ampak to, kar molimo v Očenašu: »Pridi k nam Tvoje kraljestvo«. Brez molitve se misijonsko

poslanstvo izpridi v goli humanitarni aktivizem, ki sicer ljudem v stiskah in potrebah pomaga, a ne izpolnjuje docela Kristusovega naročila.

G. Jože Kopeinig je v nadaljevanju predstavil tri dosedanje vseslovenske misijonske simpozije po 2. svetovni vojni, ki so dali misijonskemu poslanstvu slovenskega naroda nove odločitve in zagon:

Prvi simpozij leta 1981 je bil v Rimu organiziran z namenom, da se spoznajo posamezni misijonarji, ki so bili takrat na dopustu v domovini, kakor tudi misijonski aktivisti v zaledju med vsemi slovenskimi izseljenci in v zamejstvu.

Drugi simpozij je bil leta 1986 v Tinjah na avstrijskem Koroškem, kjer so sklenili 4 daljnosežne načrte in sicer: ustanovitev Misijonske pisarne v Ljubljani (danes Misijonsko središče Slovenije - MSS); ustanovitev MIVA Slovenija; združitev revij »Katoliški misijoni« in »Misijonski list« v enotno revijo pod zdajšnjim imenom Misijonska obzorja; potrditev statuta za laiške misijonarje in njihove vsestranske priprave na

Predavanji dr. Janeza Juhanta in g. Jožeta Kopeiniga predstavljata uvod v osrednji del simpozija, ki bo potekal v soboto 12. oktobra v dvorani Matije Tomca v zavodu sv. Stanislava v Ljubljani z naslednjim programom:

- 9:00-9:30 – uvodni pozdrav (škof msgr. Metod Pirih in ravnatelj MSS Matjaž Križnar)
 - 9:30-10:00 - predavanje dr. Marija Osredkarja (misijoni v cerkvenih dokumentih)
 - 10:00-10:30 – predavanje misijonarja dr. Janeza Mujdrice (osrediščenost religijske vzgoje na ključna življenjska vprašanja)
 - 10:30-11:00 - odmor za kavo in prigrizek
 - 11:00-11:30 - predavanje dr. Blaža Jezerška (misijoni in identiteta Slovencev)
 - 11:30-11:45 – predavanje dr. Marka Freliha (etnografski pogled na Sudanski misijon)
 - 11:45 -13:15 - „omizje“ sedmih misijonarjev (aktivnih, laiških in bivših), ki ga vodi s. Hermina Nemšak
- VABLJENI!**

njihovo poslanstvo in pomoč slovenskim misijonarjem.

Poseben sad pa je bila tudi ustanovitev Misijonske molitvene zveze – MZZ, ki spremlja delo misijonarjev z vztrajno in zaupno molitvijo.

Tretji vseslovenski misijonski simpozij oz. medškofijski misijonski svet je bil leta 1991 v Ljubljani, kjer so proučili delež Cerkve na Slovenskem pri misijonskem poslanstvu vesoljne Cerkve.

Odločitev za svete Višarje, kot lokacije pričetka 4. vseslovenskega misijonskega simpozija, je bila sprejeta leto dni nazaj na ljubljanskih Žalah, ko so odkrili ter blagoslovili Ehrlichov doprni kip ob 140-letnici njegovega rojstva. Doma je bil namreč iz Žabnice pod svetimi Višarjami. Pričetek novega simpozija tako lepo sovпада z otvoritvijo »izrednega misijonskega meseca«.

jubilanti – čestitamo

20 let dela v misijonih
Janez Mesec, duhovnik LJ, rojen 17. maja 1966 na Jesenicah. V misijone na Madagaskar je prvič odšel novembra leta 1999.

5 let dela v misijonih
s. Metka Kastelic, salezijanka, rojena 12. oktobra 1974 v Ljubljani. V misijone v Mehiko je odšla 18. novembra 2014.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Kranj - Zlato Polje, Preska, Velika Nedelja | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Kranj - Zlato Polje, Pivka, Solkan, Stična, Šmihel | Kopriva Silvester | **MIVA** | župnije: Ambrus, Ankarana, Artiče, Banja Loka, Bela Cerkev, Beltinci, Besnica, Bevke, Biljana, Bloke, Borovnica, Boštanj, Branik, Brestanica, Breznica, Brezno, Brezovica, Bučka, Bukovščica, Cankova, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Danijel, Celje - Sv. Jožef, Cerknica, Cerkno, Cirkovce, Čemšenik, Črešnjice, Črenšovci, Črešnjevec, Črešnjice, Črnomelj, Dekani, Deskle, Divača, Doberdob, Dobje, Dobovec, Dobrepolje-Videm, Dobrna, Dol pri Ljubljani, Domžale, Dornava, Dragatuš, Dramlje, Dražgoše, Drežnica, Dutovlje, Goče, Golo, Gomilsko, Gornja Poljskava, Gornja Ponikva, Gotovlje, Grad, Grahovo, Grgar, Griže, Grosuplje, Homec, Horjul, Hotiza, Hrenovice, Hrpelje-Kozina, Idrija, Ig, Ilirska Bistrica, Izlake, Izola, Jamlje, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Javorje pri Litiji, Jelšane, Jesenice, Kalobje, Kamna Gorica, Kamnik, Kanal, Kančevci, Kapla na Kozjaku, Kidričevo, Kisovec, Kočevska Reka, Kojsko, Kolovrat, Komen, Komenda, Kopanjski, Koper, Koprivna, Koprivnik v Bohinju, Koroška Bela, Korte, Košana, Kranj, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Primskovo, Kranj - Šmartin, Kranj - Zlato Polje, Krašnja, Križevci pri Ljutomeru, Krkavce, Kromberk, Kuzma, Ledine, Leskovec pri Krškem, Leskovic, Lepva, Lipoglav, Ljubecna, Ljubljana-Barje, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Dravljica, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Jezica, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Koseze, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Podutik, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Sv. Nikolaj, Ljubljana-Šiška, Ljubljana-Štepanjan vas, Ljubno, Ljubno ob Savinji, Loče pri Poljčanah, Lokavec, Lokev, Lucija, Luče, Majšperk, Makole, Mala Nedelja, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Križ, Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Maribor - Tezno, Marija Reka, Mavčiče, Medana, Mengeš, Metlika, Moravče, Mošnje, Motnik, Muta, Negova, Nova Cerkev, Novo Mesto-Sv. Lenart, Novo Mesto-Šmihel, Odranci, Osek, Pečarovi, Peče, Pesnica, Piran, Pirniče, Pišce, Pivka, Planina, Planina pri Rakeku, Podbrdo, Podbrezje, Podgorje pri Slovenj Gradcu, Podgrad, Podgraje, Podlipa, Podnanos, Podsreda, Podzemlje, Polensak, Poljane nad Škofjo Loko, Poljčane, Polšnik, Postojna, Prebold, Prečna, Preserje, Prihova, Ptuj - Sv. Jurij, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujška Gora, Rače, Radeče, Radmirje, Raka, Rakitna, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Remšnik, Renče, Ribnica, Ribnica na Pohorju, Selca, Sele,

Sevnica, Sinji Vrh, Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Sodražica, Solkan, Sora, Sostro, Spodnja Idrija, Sromlje, Stara Cerkev, Stari Trg pri Ložu, Stična, Stoperice, Stranice, Stranje, Studenec, Studenice, Studeno, Suhor, Sv. Ana v Slov. Goricih, Sv. Anton na Pohorju, Sv. Barabara v Halozah-Cirkulane, Sv. Barbara v Slov. Goricih, Sv. Benedikt v Slov. Goricih, Sv. Bolfenk na Kogu, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jakob v Slov. Goricih, Sv. Jedert nad Laškim, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jošt na Kozjaku, Sv. Jurij ob Taboru, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Katarina - Topol, Sv. Lenart, Sv. Lenart v Slov. Goricih, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Marija v Puščavi, Sv. Marjeta nižje Ptuj, Sv. Marjeta ob Pesnici, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Miklavž pri Ormožu, Sv. Ožbalt ob Dravi, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Rok ob Sotli, Sv. Štefan, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Trojica-Podlehnik, Sv. Vid nad Cerknico, Sv. Vid pri Ptuj, Sveta Gora, Svibno, Šempas, Šenčur, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjerneji, Šentjošt nad Horjulom, Šentjur pri Celju, Šentjurij-Podkum, Šentlambert, Šentlovrenc, Šentrupert, Šentvid pri Grobelnem, Škofja Loka, Škofja Loka-Suha, Škofljica, Šlovrenc, Šmarje pri Jelšah, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmartno Goro, Šmartno v Rožni Dolini, Šmihel, Šmihel pri Žužemberku, Šostanj, Špitalič, Št. Ilj pri Velenju, Št. Peter - Otočec, Štanjel, Teharje, Trata - Gorenja vas, Trbojnje, Trbovlje - Sv. Marija, Trbovlje - Sv. Martin, Trebelno, Trnje, Trzin, Tržič, Tunjice, Turniške, Velika Nedelja, Velika Polana, Velike Poljane, Veliki Gaber, Veržej, Vinica, Vipavski Križ, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Vrabče, Vranja Peč, Vransko, Vreme, Vrhnika, Vrhoplje, Vrh-Sv. Trije Kralji, Vrtojba, Vuhred, Vurberk, Zabukovje, Zagorje, Zagradec, Zali Log, Zaplana, Zapoge, Zasip, Zavodnje, Zavrč, Zdole, Zgornji Tuhinj, Zibika, Zreče, Žabnica, Žalec, Železniki, Želimlje, Žetale, Žiri | posamezniki: Adam Karel, Albatros - Pro D.O.O., Bensa Jernej, Berden Nataša, Bertonec Cvetka, Božič Damjan, Brus Kristina, Celar Blaž, Cerkev Srca Jezusovega, Čemažar Peter, Dolenc Janez, Dolinšek Tatjana, Fabjan Marinka, Fajdiga Joško, Fortuna Mojmir, Franciščanski samostan Sveta Gora, Frelih Tomaž, Golničnik Marjan, Golob Julijana, Gorenc D.O.O., Harej Janko in Metka, Haskaj Helena, Homan Irma, Hribernik Boris, Hrovat Karmen, Jereb Batagelj Miriam, Jernej Jeromen, Jezeršek Janez, Kapucinski Samostan, Kokot Branka in Franc, Kramberger Lucija, Kranjc Pavel, Krašna Natalija, Krivec Branka, Križnar Olga, Krk Jurij, Kunaver Janja, Kuntarič Franc Jožef, Lampe Jana, Lebar Jelka, Lenassi Roman, Lukner Tatjana, Macedoni Anica, Marijine Sestre, Marolt Marija, Matajc Irena, Maznik Tadeja, Merljak Jakob, Merše Stane, Mikuš Jože,

Mohar Jernej, Mohar Košir Andreja, Mohorič Jernej, Mrzel Slavka, Murn, N.N., Nagode Tomaž, Nidorfer Matej, Novak Petra, Novak Primož, Nzobandora Katarina, Omega 3 Drago Borkovič s.p., Pavlič Gregor, Pezdir | Podgoršek Tina, Podkubovšek Marija, Pogačnik Marinka, Pokrivač Marija in Tomaž, Potočnik Niko, Prelec Martin, Prepandnik Sebastijan, Primožič Blaž, Prnaver Miran, Pšeničnik Marjana, Računko D.O.O., Rant Marija, Razpotnik Matej, Raztresen Marija, Rodman Hieronim, Ropret Božidar, Ropret Tea, Rustja Andreja, Saje Brigita, Salezijanski Inšpektorat, Schweiger Ana, Sebat Urška, Selan Jurij, Sestre sv. Križa, Skvarč Marko, Snaj Janko, Stopinšek Ivica, Strajnar Ana, Suhoversnik Sabina, Ščavničar Ema, Šimenc Janez, Šolske Sestre, Štolcar Kolja, Trampuž Ivo, Trstenjak Franci, Turk Franc, Volč Marija, Zadnik Robert, Zupančič Danijel, Zupančič Silvestra, Žizek Slavko, Žmaucar Kržišnik Ivana | **SKLAD ZA LAČNE** | župnija Braslovče | posamezniki: Baša Gregor, Kastelec Viktor, Koren Jožef, Kržišnik Franci, Kuhar Kristjan, Medvešek Viljem, Mršnik Bernarda, Pirih Marija, Smole Jana, Šiško Stanislav, Tajnikar Matej, Vogrinčič Marta, Žabjek Marija Magdalena | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnije: Cerkno, Pivka, Škofja Loka | posamezniki: Baričič Boštjan, Blažič Gašper, Blažič Mihael, Bogataj Gradišnik Katarina, Brezovnik Janez, Bunderla Lidija, Hočevar Jožefa, Iršič Andrej, Jaklič Ana, Kebe Janez, Kocijančič Marija, Kopeinig Jože, Koprivnikar Jožica, Koren Leopold, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kramberger Marta, Kužnik Francka, Ljuman D.O.O., Magdič Olga, Mernik Zinka, Mijatović Avgustin, Mikulin Olga, Morelj Darja, N.N., Paškič Ilija, Pipan - družina, Pirc Dragica, Podgorelec Helena, Poglajen Jože, Pomurske Lekarne, Rott Cindro Barbara, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Slokar Darja, Souidi Zavril Nada, Škrl - družina, Štolcar Kolja, Štrukelj Frančiška, Virant Simon, Vobner Marijeta, Vodopivec - družina, Volčini Marija, Vrtačnik - Družina, Zorenč Davorina, Žorž Vera | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | Pavlič Renata | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Mavrek Renata, N.N., Remic Primož | **ZA GRADNJO CERKVA** | Pavlič Renata | **VODNJAKI - ZAMBIJA** | župnija Kapla na Kozjaku | posamezniki: Anžlovar Terezija, Halas Janez, Harej Janko in Metka, Kosem Rok, Kovač Marijana, Luzar Tatjana, N.N., Reljanovič Nedeljka, Sušnik Janez, Zidar Nuša | **ZA MAŠNE INTENCIJE** | župnije: Komenda, Sv. Vid nad Cerknico, Škofja Loka | Šolske Sestre De Notre Dame | **ZA MISIJONSKO DOMAČIJO** | posamezniki: Duša Andrej, Koren Petra | **DISPANZER MATANGA** | posamezniki: Kopriva Silvester, Kresnik Robert, Podobnik Jožica, Stambuk Igor | **SKLAD ZA AFRIKO** | Cigoj Simon | **MISIJO AMPITAF**

| posamezniki: Janadental D.O.O., N.N., Občina Črna na Koroškem, Polajner Bojana, Potel D.O.O., Rus Ida | **S. VIDA GERKMAN** | Jeromen Kavčič Marija | **S. VESNA HITI** | župnija Sv. Trojica nad Cerknico | posamezniki: Lajevac Janja, Martinčič Angela, Mijatović Avgustin, Pirih Marija, Šef Manja in Tone, Virant Simon | **STONE KERIN** | posamezniki: Jeromen Kavčič Marija, Marolt Franc, N.N., Šušteršič Ivana, Vogrinčič Vera | **ŠTEJERŠKI KRMELJ** | posamezniki: Bolta Marko, Falle Marko, Krek Viktor, Muller Marija, N.N., Pirc Dragica, Šifer Marija, Šparovec Janez, Zgubič Evgen | **MATEVŽ STRAJNAR** | N.N. | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Pirc Dragica, Štuhec dr. Ivan | **DANILO LISIAK** | župnija Gornja Radgona | posamezniki: Bonuti Hajdinjak Kamila, Hadalin Baša Polona, Krevelj Branko, Muller Marija | **TOMAŽ MAURIC** | Malalan Nika | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Murn, Vergles - Rataj Aleksandra | **MISIJO NARKE MATERE TEREZIE** | Kranjc Rafael | **JANEZ MESEK** | župnija Mirna | posamezniki: Lestroj D.O.O., Mijatović Avgustin, Šimic Apolonija | **PETER OPEKA** | župnija Deskle | posamezniki: Bohak Ivan, Bole Lilijana, Bolta Marko, Dovč Mihaela, Franza Peter in Silvia, Habjanič Jožica, Hojnik Hilda, Ješovnik Simona, Jevnikar Ivo, Karlin Gabriella, Kette Lucija, Kham Alenka, Kmet Saša, Krek Viktor, Mežnar Klavdija, Milavec Jakob in Bruna, N.N., Perovšek Francka, Prezeli Marija, Remše Matija, Rus Valerija, Snaj Irena, Ščavničar Ema, Šegula Zdenka, Šifer Marija, Štemberger Ida, Verbič Karel, Zgonc Marija, Zupan Romina | **S. JOŽICA STERLE** | župnija Koper - Sv. Marko | Obrstar Marija | **P. MARTIN KMETEC** | posamezniki: N.N., Ravbar Anica, Sever Žuntar Saša | **S. MARIJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Pirih Marija, Skandali Dragan, Šef Manja in Tone, Zadravec Roman | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Kokovnik Zofija, Kranjc Frančiška, Lovše Anica, N.N., Udir Jože, Velikona Štefanija | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: Marguč Gabriella, Povh Jože | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posamezniki: Daksobler Ljudmila, Lazar Jožica | **S. ANA SLIVKA** | posamezniki: Gerdej Dominik, Ramovš Vera | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Košir Miloš, Lajevac Janja, Mežan Olga, Pirih Marija, Pšeničnik Marjana | **S. DORICA SEVER** | Babič Angela | **STANE KERIN** | posamezniki: Kern Jože, Kmet Saša | **S. URŠA MARINČIČ** | posamezniki: Jeromen Peressutti Ana, Kržišnik Eva, Puconja Martina, Rus Marjan, Tolič Franjo | **MISIJO CRIPAM** | posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **MARIJINE SESTRE V KIJEVU** | posamezniki: Avbar Marija, Bernik Rudi, Lisjak Aleksandra, Platiša Ivan, Zalar Pavla | **POLONA DOMINIK** | Guček Boštjan | **ROK GAJŠEK** | Alojzija Kokotec

Oktober
2019

Misijonska molitev

Nebeški Oče,
ko je tvoj edinorojeni Sin Jezus Kristus
vstal od mrtvih,
je svojim učencem naročil:
"Pojdite in učite vse narode
in jih napravite za moje učence".

Ti nas opominjaš, da smo v moči našega krsta
tudi mi deležni misijonskega poslanstva Cerkve
in smo zanjo odgovorni.

Podari nam darove Svetega Duha,
da bomo pogumne in goreče
priče tvojega evangelija.

Misijonsko poslanstvo,
ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi,
še zdaleč ni dovršeno.
Zato te prosimo
za nove spodbude in učinkovite oblike,
da bomo znali Življenje in Luč
prinašati v sedanji svet.

Pomagaj nam, da bi se vsa ljudstva
srečala z odrešujočo
ljubeznijo in usmiljenjem
Jezusa Kristusa,
ki s teboj živi in kraljuje,
v edinosti Svetega Duha,
sedaj in vekomaj.

Amen.

Lepo vabljeni k obisku dogodkov, ki bodo potekali
v okviru izrednega misijonskega meseca oktobra

▪ sreda, 16. oktober

**MISIJSKO OBARVANA ŠTUDENTSKA SV. MAŠA PRI FRANČIŠKANIH V CERKVI MARIJINEGA
OZNANJENJA NA TROMOSTOVJU OB 19. URI, PO MAŠI DRUŽENJE Z NAVZOČIMI MISIJONARJI**

▪ nedelja, 20. oktober

**OSREDNJA SLOVESNOST PRAZNOVANJA MISIJSKE NEDELJE 2019 V ŽUPNIJI MURSKA SOBOTA
S PRIČETKOM OB 16. URI**

▪ POTUJOČA MISIJSKA RAZSTAVA

- oktober: škofija Ljubljana (Ljubljana – Zavod sv. Stanislava Šentvid)
- november: škofija Novo mesto (Novo mesto – Zavod Friderik Irenej Baraga)
- december: škofija Ljubljana (Ljubljana – Družina), s prodajno razstavo jaslic iz misijonskih dežel
- januar: škofija Celje (Celje – Dom sv. Jožef)
- februar: škofija Koper (Ajdovščina – župnija Šturje)
- marec: škofija Maribor (Maribor – Malečnik, škofijski prostori)